

діяльності, чи використання природного ресурсу у інший спосіб, має оподатковуватись за законодавством щодо оподаткування прибутку підприємств.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» – Відомості Верховної Ради України. - 1991. - № 41. - Ст.546.
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 27.07.1995 року № 555 про затвердження Санітарних правил в лісах України. Електронний ресурс: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/555-95-%D0%BF>.
3. Екологічне право України. Академічний курс: Підручник / За заг. ред. Ю.С. Шемшученка. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2005. – 848 с.
4. Природноресурсове право України: Навч. посіб. / За ред. І.І. Каракаша. – К.: Істина, 2005. – 376 с.
5. Taxation trends in the European Union. Data for the EU Member States, Iceland, Norway. European Commission. Luxembourg: Publications Office of the European Union. 2013. – 314 p.

Панченко В. В.,

кандидат юридичних наук,

асистент кафедри земельного та аграрного права

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

***Деякі правові питання використання земель як специфічного
природного ресурсу в сільському господарстві***

Міжнародний досвід державно-правового регулювання якості та безпечності сільськогосподарської продукції, яку в більшості своїй можна віднести до харчової продукції або сировини для її виготовлення, свідчить, що однією з головних вимог ефективного сільськогосподарського

виробництва є належна якість ґрунту як основи для забезпечення належного рівня якості цієї продукції або сировини для її виготовлення.

Так, серед об'єктів права власності сільськогосподарських підприємств особливе місце належить землі (земельним ділянкам сільськогосподарського призначення) як основному засобу виробництва. Вона є особливим природним об'єктом, посідає домінуюче місце в складі єдиного природного комплексу. Отже, цілком зрозуміло, що важливим елементом аграрної реформи, яка проводиться в Україні з початку 1990-х років, є реформування земельних відносин тому, що від їх стану залежить рівень сільського господарства в цілому.

Монополія виключної державної власності на землю, безоплатність землекористування, вилучення земель із цивільно-правового обігу та інші засади, на яких базувалися земельні відносини у радянський період, є неприйнятними за умов розвитку ринкових відносин. Сьогодні необхідним є формування земельних відносин нового змісту та якості з урахуванням вимог сучасної економіки.

Реформування земельних відносин в аграрному секторі передбачалося здійснювати кількома етапами, кожен з яких відрізнявся своїми завданнями і методами. Але певної сільськогосподарської спрямованості надали земельній реформі укази Президента України “Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи у сфері сільськогосподарського виробництва” від 10 листопада 1994 року, № 666/94, “Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам та організаціям” від 8 серпня 1995 року, № 720/95 та “Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки” від 3 грудня 1999 року, №1529/99 тощо. Саме ці нормативно-правові акти сприяли зміні юридичної природи власності на землю в колективних сільськогосподарських підприємствах та використанню власниками їхніх земельних паїв переважно для організації сучасних організаційно-правових форм сільськогосподарської діяльності.

Перспективним видається і передача земельних паїв у користування

іншим особам (фізичним чи юридичним) на умовах оренди, що сприяло розвитку орендно-земельних відносин у сфері сільськогосподарського виробництва (Закон України “Про оренду землі” від 6 жовтня 1998 року, № 161-XIV).

Отже, реформування земельних відносин у процесі сільськогосподарського виробництва відбувалося на основі вільного вибору форм і методів господарювання, високоефективного та екологічно безпечного використання сільськогосподарських угідь, охорони і відтворення родючості ґрунтів з метою вирішення продовольчої проблеми і створення конкурентоспроможного аграрного сектору економіки. Але процес реформування уповільнювався із-за відсутності законодавчого підґрунтя. Наприклад, Земельний кодекс України від 18 грудня 1990 року № 561-XII (втратив чинність) не був підготовлений до правового врегулювання суспільних відносин, пов’язаних із власністю на землю. Унаслідок цього відсутність належного правового регулювання призвела до неузгодженості в управлінні земельними ресурсами, зниження економічної ефективності їх використання, негативно позначалася на охороні землі.

Необхідно усвідомлювати, що успішне вирішення соціально-економічних завдань, які стоять перед країною, значною мірою визначається існуючим порядком використання земель сільськогосподарського призначення для виробництва сільськогосподарської продукції рослинного та тваринного походження, що потребує комплексного та цілеспрямованого проведення правових, економічних, організаційних та науково-технічних заходів.

Так, з метою забезпечення подальшого розвитку та вдосконалення земельних відносин у сільськогосподарському виробництві та успішного вирішення стратегічних завдань реформування було прийнято ряд нормативно-правових актів, серед яких Указ Президента України “Про Основні напрями земельної реформи в Україні на 2001–2005 роки” від 30 травня 2001 року № 372/2001, що і визначив основні засади реформування земельних відносин в процесі сільськогосподарської діяльності, та Земельний

кодекс України від 25 жовтня 2001 року № 2768-III, який був вже спрямований на більш ефективне використання земельно-ресурсного потенціалу країни та удосконалення системи державних гарантій.

Підсумовуючи вищевикладене, треба зазначити, що використовуючи всі економічно - правові механізми розподілу земельної власності, форми взаємодії власника земельної ділянки та орендаря, треба максимально збільшити тривалість користування земельною ділянкою сільськогосподарського призначення одним господарем. Це призведе до зацікавленості як власників так і орендарів земельних ділянок щодо належного виконання своїх обов'язків, в тому числі і збереженні якості ґрунту, з метою здійснення ефективного сільськогосподарського виробництва.

Петлюк Ю. С.

*Національний університет біоресурсів
і природокористування України,
доцент кафедри аграрного, земельного та
екологічного права ім. акад. В. З. Янчука,
кандидат юридичних наук, доцент*

Міжнародний договір у системі джерел фауністичного права

Важливе місце в системі джерел фауністичного права займають міжнародні договори, адже міжнародне співробітництво України з питань охорони, використання та відтворення тваринного світу відбувається передусім на договірній основі.

Міжнародним договором, згідно зі ст. 1 Закону України «Про міжнародні договори України», є укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи